

Лугарі

Яків Щоголів

На степах широких вітри загуділи,
Вітри загуділи, тирсу похилили.

Похилилась тирса, бо вже добре знає,
Що наш край веселий віку доживає;

Що настиг Текелій по Дніпру пороги,
Що скоро погинуть козаки-небоги;

Що ідуть москалі Січу руйнувати,
В сурми засурмили, вдарили в гармати.

Умирала Січа, марне умирала,
Великую смуту дітям зоставляла.

Вдарилися діти в Тилигул до лями,
А ми по Дніпрові та очеретами.

Де було нам дітись? Нас луги приймали,
Щоб ми свого віку у їх доживали.

Що було робити? Що вміли — робили,
На степах широких татарву косили,

Коли забігала, коли заглядала
В ті краї, де наша мати панувала.

Бережись, чумаче, їдучи до Криму,
Ми й тебе побачим, не проїдем мимо.

Заберем усе те, що буде у тебе:
Нам твоєї хури й твоїх грошей треба

Набіжимо на хутір — пана заграбуємо,
А коли затнеться — полум'я роздуємо.

Ой ти, Січа, Січа, що ти наробила,

Що сама спочила, а нас розлучила.